

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **Ing. J. L.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Odbor archivní správy a spisové služby, se sídlem Milady Horákové 5/133, Praha 6, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 1. 2012, č. j. MV-8796-2/AS-2012, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 10 A 49/2012, o návrhu žalobce (navrhovatele) na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích),

t a k t o :

- I. Návrh **s e z a m í t á .**
- II. Navrhovatel **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Návrhem ze dne 18. 4. 2013, doručeným Nejvyššímu správnímu soudu dne 26. 4. 2013, se žalobce (dále jen „navrhovatel“) domáhal určení lhůty k provedení procesního úkonu podle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), a to rozhodnutí ve věci vedené u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) pod sp. zn. 10 A 49/2012. Jedná se již o třetí návrh navrhovatele na určení lhůty k provedení procesního úkonu v uvedeném řízení. První i druhý návrh na určení lhůty k provedení procesních úkonů (ze dne 22. 8. 2012 a ze dne 26. 11. 2012 Nejvyšší správní soud usnesením zamítl jako nedůvodný; v postupu městského soudu neshledal nečinnost, ani neúměrnou délku vedeného soudního řízení.

Nyní posuzovaný, v pořadí již třetí návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona o soudech a soudcích, odůvodnil navrhovatel tím, že řízení trvá již více než 19 měsíců; zdůraznil navíc, že městský soud nedodržuje pořadí vyřizování věcí a konkretizoval množinu případů, kdy se tak stalo.

K návrhu se vyjádřila předsedkyně senátu, který je příslušný ve věci rozhodnout. K historii procesního postupu uvedla, že věc byla po nápadu dne 23. 3. 2012 přidělena dne 28. 3. 2012 příslušnému soudci, který dne 30. 3. 2012 vydal pokyny k procesním úkonům. Úkony průběžně probíhaly, dne 7. 5. 2012 bylo soudu doručeno vyjádření žalovaného k žalobě včetně správního spisu, dne 22. 5. 2012 bylo žalobci odesláno vyjádření žalovaného k replice, žalobce vyjádření obdržel dne 23. 5. 2012. Dne 22. 8. 2012 žalobce soudu osobně doručil návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu. O návrhu Nejvyšší správní soud rozhodl usnesením č. j. Aprk 25/2012 – 30 tak, že tento návrh zamítl, neboť ve věci neshledal nečinnost městského soudu a uvedl, že věci jsou vyřizovány podle pořadí nápadu. Dne 26. 11. 2012 byl

městskému soudu doručen druhý návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu, ani ten však neshledal Nejvyšší správní soud důvodný. Předsedkyně senátu dále uvedla, že od posledního úkonu ze dne 22. 5. 2012 nebylo ve věci rozhodnuto, neboť přestože procesně je věc připravená k rozhodnutí, podle pořadí nápadu nepřišla na pořad projednání vzhledem k rozsahu celkového nápadu a k tomu, že nepatří mezi případy, pro které je stanovena lhůta k rozhodnutí zákonem, ani mezi případy vytčené zákonem k přednostnímu projednání. K datu podání nynějšího návrhu předchází této věci 148 věcí přidělených referující soudkyni. K navrhovatelově námitce, že soud vyřizuje věci i mimo referované pořadí zdůraznila, že se tak stalo jen v případech věcí s přednostním režimem podle § 56 odst. 1 s. ř. s. Opatřením předsedkyně senátu pak bylo přednostně rozhodnuto ve věci maturitní zkoušky (pro možný další zásah do studia žalobkyně) a v jedné věci, kdy žalobce i žalovaný shodně navrhli zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

Z předloženého spisu městského soudu Nejvyšší správní soud zjistil, že soudem shora popsany průběh procesních kroků se zcela shoduje s procesními úkony provedenými městským soudem v nyní posuzované věci.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu není důvodný.

Řízení o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu, upravené v § 174a zákona o soudech a soudcích, představuje promítnutí zásad spravedlivého procesu z hlediska naplnění práva účastníka nebo jiné strany řízení na projednání jeho věci bez zbytečných průtahů, zakotveného zejména v ustanovení čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, do řízení probíhajícího před soudem.

Při rozhodování o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu může příslušný soud stanovit lhůtu jen k provedení takového procesního úkonu, u něhož jsou v návrhu namítány (tvrzeny) průtahy. Uvedený závěr vyplývá nejen z ustanovení § 174a odst. 2, věty druhé, zákona o soudech a soudcích (označení procesního úkonu, u něhož jsou namítány průtahy, je náležitostí návrhu, bez jejíhož splnění nelze v řízení pokračovat) a z ustanovení § 174a odst. 8, věty první, tohoto zákona (příslušný soud může určit lhůtu k provedení úkonu, u něhož jsou v návrhu namítány průtahy), ale zejména ze zásady nezávislosti soudů a soudců při projednávání a rozhodování sporů a jiných právních věcí, která nesmí být dotčena tím, že by příslušný soud posuzoval - v rozporu se smyslem (účelem) řízení o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu - nejen otázku určení lhůty k provedení procesního úkonu, ale rovněž to, ve vztahu k jakému procesnímu úkonu nastaly v řízení průtahy.

V řízení podle § 174a zákona o soudech a soudcích tedy Nejvyšší správní soud rozhoduje o návrhu na určení lhůty. Znamená to, že zjistí-li neodůvodněné průtahy v řízení spočívající zejména v tom, že příslušný soud poté, kdy obdrží podání ve věci, v přiměřené době nečiní žádné úkony, věci se vůbec nezabývá, aniž by pro takový postup existovaly ospravedlnitelné důvody, anebo činí úkony s nedůvodnou časovou prodlevou, usnesením určí tomuto soudu lhůtu, ve které má úkon učinit, resp. ve které má rozhodnout.

Průtahy v řízení tak znamenají, že v soudním procesu dochází k neodůvodněně pomalému vyřizování věci napadlé příslušnému soudu či dokonce ke vzniku excesivního stavu, kdy dochází k nečinnosti soudu. Soud se tak při posuzování oprávněnosti návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu zabývá otázkou, zda v řízení dochází k průtahům, s ohledem na složitost věci, význam předmětu řízení pro navrhovatele, postup účastníků nebo stran řízení a na dosavadní postup soudu.

Podstatné je však rovněž to, že městský soud je podle § 56 s. ř. s. povinen zásadně projednávat a rozhodovat věci v pořadí, v jakém mu došly; to neplatí pouze tehdy, jsou-li u věci dány závažné důvody pro přednostní projednávání a rozhodování věci. Soud tak projednává a rozhoduje přednostně návrhy na osvobození od soudních poplatků a návrhy na ustanovení zástupce, projednává a rozhoduje přednostně též žaloby proti nečinnosti správního orgánu a žaloby proti nezákonnému zásahu, pokynu nebo donucení správního orgánu, návrhy a žaloby ve věcech mezinárodní ochrany, rozhodnutí o správním vyhoštění, rozhodnutí o povinnosti opustit území, rozhodnutí o zajištění cizince, rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince, rozhodnutí o ukončení zvláštní ochrany a pomoci svědkům a dalším osobám v souvislosti s trestním řízením, jakož i další věci, stanoví-li tak zvláštní zákon. V případě navrhovatele (napadeno je rozhodnutí žalovaného podle zákona o svobodném přístupu k informacím) se však nejedná o věc, která podléhá režimu přednostního vyřizování podle § 56 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud v projednávané věci po posouzení shora uvedeného postupu městského soudu dospěl k závěru, že návrh není oprávněný, neboť městský soud nebyl v případě navrhovatele nečinný. Soud, jak vyplývá z předloženého spisového materiálu, se věcí po jejím obdržení řádně zabýval a činil postupně v přiměřené době procesní úkony, jejichž vykonání bylo ve věci zapotřebí tak, aby věc mohl projednat a rozhodnout, a to s přihlédnutím k pořadí, v jakém k němu došla (blíže viz shora uvedená rekapitulace spisu). Nelze tedy konstatovat, že byl ve shora uvedeném smyslu nečinný.

Je skutečností, že soud již potřebné úkony k tomu, aby mohl ve věci rozhodnout, učinil; od posledního potřebného úkonu (ze dne 22. 5. 2012) již žádného úkonu třeba nebylo. Věc nyní čeká v pořadí, v jakém k městskému soudu napadla. Na tomto místě soud opakovaně zdůrazňuje, že vyhovění každému takovému návrhu by totiž ve svém důsledku znevýhodňovalo ty účastníky, jejichž žaloby napadly dříve než žaloba navrhovatele.

Pokud Nejvyšší správní soud určuje v takovýchto případech soudům lhůtu k provedení žádaného procesního úkonu, zvažuje, zda řízení jako celek netrvá excesivně dlouhou dobu; toto posouzení provádí soud vždy ve vztahu k přezkoumávané materii. Excesivní, uvedeným pravidlům se vymykající dobu, aniž by soud bez závažného důvodu o věci rozhodl, soud popsal ve své judikatuře (viz např. sp. zn. Aprk 30/2013, sp. zn. Aprk 3/2013). O takový případ se však nejedná.

Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů neshledal ve věci průtahy, a proto návrh navrhovatele podle § 174a odst. 7 zákona o soudech a soudcích zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, dle kterého hradí náklady řízení o něm stát jen tehdy, je-li návrh uznán jako oprávněný. K tomu v projednávané věci nedošlo, proto soud rozhodl tak, že navrhovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. května 2013

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu